

Sygn. akt **I 1 C 4/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **A. P.**

o zapłatę

I oddała powództwo;

II obciąża powoda kosztami procesu uznając je za uiszczone.

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w repertorium C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. P. o zapłatę kwoty 1.278,93 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że pozwany zawarł w dniu 3 listopada 2014 r. z V. SMS PL (...). z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki za pomocą środków porozumiewania się na odległość i nie zwrócił kwoty pożyczki w ustalonym terminie jej wymagalności, tj. do dnia 3 grudnia 2014 r. Powód wyjaśnił, że wiarygodność wynikająca z umowy pożyczki była następnie przedmiotem cesji między V. SMS PL (...). z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w T. i między (...) z siedzibą w T. a powodem. Powód wyjaśnił, że zadłużenie pozwanego na dzień wniesienia pozwu wynosi 1.278,93 zł, w tym: kwota 800,00 zł wynikająca z kwoty udzielonej pożyczki; kwota 174,00 zł wynikająca z naliczonej – zgodnie z § 2 pkt 3 Umowy Pożyczki opłaty za udzielenie pożyczki; kwota 92,50 zł wynikająca z obciążenia pozwanego kosztami działań upominawczych oraz kwota 212,43 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie od kwoty pożyczki w wysokości czterokrotnej stopy lombardowej NBP od dnia następującego po dniu, w którym pożyczka stała się wymagalna, do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

/pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 3-6v/

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 20 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1322451/17, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty z dn. 20.09.2017 r., - k. 7/

Wobec stwierdzenia skutecznego wniesienia przez pozwanego sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty w całości, postanowieniem z dnia 26 października 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin–Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gdyni – zgodnie z właściwością ogólną.

/postanowienie z dnia 26.10.2017 r. – k. 12v/

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni, pismem z dnia 8 lutego 2018 r. powód usunął braki formalne pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (art. 505³⁷ § 1 k.p.c.) poprzez złożenie dokumentu pełnomocnictwa wraz z dokumentami wykazującymi umocowanie do jego udzielenia.

/pismo procesowe powoda z dnia 08.02.2018 r. wraz z załącznikami – k. 18-44v/

Pismem z dnia 7 maja 2018 r. pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany finalnie zgłosił zarzuty nieudowodnienia przez powoda: powstania zobowiązania i faktu zawarcia umowy pożyczki; przelania na rzecz pożyczkodawcy kwoty 0,01 zł i akceptacji warunków umowy; istnienia, wysokości i wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem; przekazania przez wierzyciela pierwotnego środków pieniężnych a nadto nieudowodnienia faktu wezwania pozwanego do zapłaty i próby polubownego rozstrzygnięcia sporu, nieważności umowy pożyczki i nieskuteczności umowy cesji. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, iż powód w dowód swych twierdzeń nie przedstawił żadnego z wymienionych w pozwie dokumentów. W ocenie pozwanego brak jest więc podstaw do ustalenia faktu i warunków zawarcia i wymagalności konkretnej umowy z poprzednikiem prawnym powoda. Powód zaprzeczył, by wierzyciel pierwotny udostępnił mu jakiegokolwiek środki finansowe.

/uzupełnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty – k. 53-56/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2015 r. V. SMS PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z (...) z siedzibą w T. umowę cesji wierzytelności nr 3-1/28/02/2015, na mocy której (...) z siedzibą w T. nabyła wierzytelność z tytułu umowy pożyczki o nr (...), w której jako pożyczkobiorca wskazany został A. P..

/dowód – umowa cesji wierzytelności nr 3-1/28/02/2015 z dn. 28.02.2015 r. – k. 30-32/

W dniu 28 lutego 2015 r. (...) z siedzibą w T. zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności numer (...), na mocy której (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nabyła wierzytelność z tytułu umowy pożyczki o nr (...) w której jako pożyczkobiorca wskazany został A. P..

/dowód – umowa cesji wierzytelności nr (...) z dn. 28.02.2015 r. – k. 24-26/

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 1.278,93 zł z odsetkami umownymi powołując się na umowę pożyczki zawartą w dniu 3 listopada 2014 r. między pozwanym a V. SMS PL (...). z o.o. z siedzibą w W. oraz wskazując, iż wierzytelność wynikająca z tej umowy nabył w drodze cesji od ww. pożyczkodawcy.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, że na żadaną przez niego kwotę składają się: kwota udzielonej pożyczki – 800,00 zł, kwota 174,00 zł prowizji za udzielenie pożyczki, koszty działań upominawczych – 92,50 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie od kwoty pożyczki w wysokości czterokrotnej stopy lombardowej NBP od dnia następującego po dniu, w którym pożyczka stała się wymagalna, do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu - 212,43 zł.

Pozwany wskazywał natomiast, iż powód nie wykazał istnienia, wysokości i wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem oraz nie przedłożył żadnych dowodów na poparcie swych twierdzeń, a nadto nie wykazał legitymacji

procesowej stron niniejszego postępowania. Pozwany kwestionował także autentyczność i moc dowodową dokumentów złożonych w dowód istnienia stosunku prawnego łączącego wierzyciela pierwotnego z pozwanym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd za chybiony uznał zarzut dotyczący braku autentyczności i waloru dokumentów prywatnych w zakresie przedłożonych przez powoda umów cesji, tj. umowy cesji wierzytelności nr 3-1/28/02/2015 z dnia 28 lutego 2015 r. zawartej między V. SMS PL (...) z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w T. oraz umowy cesji wierzytelności nr (...) z dnia 28 lutego 2015 r. zawartej między (...) z siedzibą w T. a powodem. Umowy te zostały przedłożone w formie kopii zawierających podpisy cedenta i cesjonariusza, poświadczonych za zgodność z oryginałem przez reprezentującego powoda adwokata (zgodnie z art 4 ust. 1b ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o adwokaturze; t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2368), w związku z czym spełniają one wymogi pozwalające na uznanie ich za dokumenty w rozumieniu art. 245 k.p.c. i na włączenie w poczet materiału dowodowego, który Sąd uznał za wiarygodny. W ocenie Sądu z dokumentów tych wynika, że umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 sierpnia 2014 r. zostały skutecznie zawarte między pożyczkodawcą V. SMS PL (...) z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w T. oraz między (...) z siedzibą w T. a powodem.

Powód – pomimo, iż wykazał fakt nabycia pakietu wierzytelności wymienionych w umowie przelewu, w skład którego wchodziła wierzytelność z tytułu ww. umowy pożyczki o nr (...), nie wykazał istnienia dochodzonej od pozwanego wierzytelności. Dokumenty złożone w poczet materiału dowodowego do akt niniejszej sprawy nie dają podstaw do stwierdzenia, że powodowi przysługuje wobec pozwanego wierzytelność z tytułu umowy pożyczki o nr (...). W ocenie Sądu, dowodu jej istnienia, wysokości i wymagalności nie stanowi wyciąg z listy wierzytelności, w którym widnieje pożyczka o nr (...). Ujęcie takiej pożyczki w przedłożonym przez powódkę wykazie wierzytelności w żadnym razie nie stanowi dowodu istnienia po stronie pozwanego zobowiązania dochodzonego niniejszym pozwem.

Powód, pomimo powoływania dowodów na poparcie swych twierdzeń (vide – lista dowodów wskazanych w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym) nie przedłożył dokumentów na których oparł żądanie pozwu, w tym przede wszystkim: umowy pożyczki o nr (...) z dnia 3 listopada 2014 r., potwierdzenia przelewu na rzecz pozwanego kwoty pożyczki, wydruku z (...) pozwanego o nr (...), czy wezwania pozwanego do zapłaty. Pozwany zaś konsekwentnie twierdzeniom powoda zaprzeczał.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że powód nie wykazał, ażeby pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym doszło do zawarcia umowy pożyczki o nr (...).

Zważyć przy tym należy, iż stanowiąca podstawę żądania umowa kwalifikuje się jako umowa o kredyt konsumencki, zawierana przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość. W takim przypadku obowiązek doręczenia umowy o kredyt konsumencki zostaje spełniony poprzez doręczenie umowy za pośrednictwem internetu np. poprzez przechowywanie oświadczeń wymienianych między pożyczkodawcą i konsumentem w systemie i udostępnienie wersji elektronicznej konsumentowi m.in. poprzez możliwość wydruku. Jak każda umowa, tak i umowa zawarta na odległość dla swego istnienia wymaga wymiany zgodnych oświadczeń woli obu stron, co w przypadku umowy pożyczki wymaga oświadczenia biorącego pożyczkę, że zobowiązuje się on zwrócić tę samą ilość pieniędzy lub rzeczy. Takiego oświadczenia woli pozwanego nie da się wywieść z przedłożonych do sprawy dokumentów.

Tymczasem, zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c. powód zobligowany był wykazać nie tylko fakt skutecznego nabycia dochodzonej wierzytelności pieniężnej, lecz – wstępując w prawa i obowiązki pożyczkodawcy – analogicznie jak on, dla skuteczności zgłoszonego powództwa, zobowiązany był wykazać istnienie zobowiązania, z którego ową wierzytelność wywodzi. Treść przepisu art. 232 k.p.c. w sposób jednoznaczny kształtuje obowiązki stron w procesie, przerzucając na nie odpowiedzialność za jego wynik. Stąd też nie było rzeczą Sądu poszukiwanie właściwych środków dowodowych z urzędu, tym bardziej, że strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika.

Reasumując, wobec uznania, że strona powodowa nie przedstawiła dowodów świadczących o zasadności powództwa (zarówno co do zasady jak i co do wysokości), Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wyniki procesu, obciążając nimi powoda i uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. pozwanego,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.